

KRABAT

**DET
FORBANDEDE
FODBOLDHOLD**

NANNA KÜHLE

NANNA KÜHLE

DET
FORBANDEDE
FODBOLDHOLD

Bøger i serien

Det forbandede stadion
Det forbandede fodboldhold

”**S**langealarm, slangealarm. Slange fri. Pas på. Pas på,” råber min lillesøster, Elisa, så det løber koldt ned ad ryggen på mig. Jeg forbander den dag, min mor kom slæbende hjem med Oscar, det klamme bæst, som nu kryber rundt et eller andet sted i huset. Den var egentlig en gave til mig, men da jeg hader slanger mere end noget andet, fik Elisa monsteret. Aftalen var, at den skulle blive på hendes værelse, men hun har lidt problemer med at overholde aftaler, kan man vist godt sige, for det er ikke første gang, udyret er løs, og jeg er ved at dø af skræk.

Jeg har allermost lyst til at gemme mig på mit værelse, men jeg tør ikke sætte fødderne på gulvet for at gå derind, så jeg kryber i stedet sammen i sofaen.

”Thor, har du taget Oscar?” Elisa kigger bebrejdende på mig. Som om! Og det ved hun også udmærket godt.

”Hvad er dog det for en larm?” Vores mor står i døren med Oscar rundt om halsen. ”Vi havde lige en lille snak, vi to,” siger hun og smiler kærligt til klamme Oscar. Ja, vores mor kan både tale med dyr og planter, og det er bare en af de mange ting, der gør hende helt anderledes end andre mødre, jeg kender. Men selvom hun tydeligvis har en masse evner, er hendes talent for at give gaver lig nul. Jeg tror ikke, at jeg nogensinde kan tilgive hende for, at hun har bragt Oscar ind i vores hjem. Og så endda som en gave til mig. Havde det dog bare været en sød kattekilling eller en nuttet hundehvalp, så var mit liv noget nemmere, og jeg skulle ikke sidde her i sofaen og frygte for mit liv.

”Han føler sig lidt overset af en af husets beboere. Vi nævner ingen navne,” siger hun og kigger bebrejdende på mig. ”Husk, at vi alle er ens, når det kommer til stykket.”

”Nej, mor,” siger Elisa. ”Oscar er sød, og Thor er dum. De er overhovedet ikke ens.” Jeg vil gerne protestere, men min krop er stadig i alarmberedskab, og min tunge ligger helt slapt i min mund, så der kommer bare en mærkelig, bøvseagtig lyd ud.

”Hvor er du ulækker,” siger Elisa og rækker tunge.

”Skal du for øvrigt ikke snart gøre dig klar?” spørger mor. ”Onkel kommer jo lige om lidt.”

Hun kan åbenbart ikke fatte, at det er umuligt at gå ind på sit værelse for at skifte tøj, når man er ved at skide i bukserne af skræk. Jeg rejser mig fra sofaen og løber ud af stuen uden at kigge på min mor og Oscar. Jeg lukker døren bag mig og skynder mig at finde det, jeg skal bruge. T-shirt, tørklæde og kasket, alt sammen i blå og grønt med Trandbys logo. For vi skal ud at se kamp i dag. Trandby skal møde BFC, som endnu ikke har haft et nederlag i denne sæson. BFC er et stærkt hold, der spiller brutalt og unfair. Vi har endnu ikke mødt BFC på hjemmebane i denne sæson, hvor vi også spiller utroligt stærkt. Jeg er helt overbevist om, at vores intelligente og sympatiske spillestil nok skal sætte en stopper for BFC's

stime af sejrer.

Det banker på døren. Før jeg når at svare, er den åben, og Alfred viser sit smilende ansigt.

”Er han kommet?” spørger han ivrigt.

”Hej Alfred,” siger jeg bare. Nej, selvfølgelig er han ikke kommet. Hvis min onkel var her, kunne man høre hans høje stemme i hele huset. Og mindst lige så vigtigt: Hans Porsche ville holde udenfor, og den ville Alfred ikke have overset.

”Hvor meget tror du, vi vinder med?” spørger Alfred, mens han hopper fra det ene ben til det andet. ”Jeg tror, det bliver 4-0 til os.”

”Hm,” siger jeg bare. Jeg spejder ud ad vinduet. Mon ikke han snart kommer? Han har det med at komme lige i sidste øjeblik, så vi skal skynde os vildt meget for at nå det. Jeg har på fornemmelsen, at han gerne vil have en undskyldning for at speede op og køre hurtigt gennem byen, så alle lægger mærke til ham og hans bil. Alfred synes, det er fedt. Jeg har det lige omvendt. Jeg vil gerne gemme det nervepirrende til kampen og ikke allerede være nervøs, før jeg er kommet ind på stadion.

”Er I klar?” Min mor har åbnet døren uden at banke på. Hun har heldigvis afleveret Oscar tilbage til Elisa.

”Er han her?” spørger Alfred begejstret.

”Han har lige ringet. Hans bil vil desværre ikke starte, så jeg kører jer. Han venter på jer derude.”

”What?” Alfred ser både forvirret og megaskuffet ud. ”Det kan da ikke passe. Det er jo en Porsche. Den kan da altid starte!”

Jeg tænker på noget helt andet og meget værre. Min mor har en virkelig pinlig bil. Ja, jeg ved faktisk ikke, om man i det hele taget kan kalde det en bil. Det er en lyserød Fiat 500 med påmalede hjerter og stjerner, og den puster og stønner, når den kører afsted. Det vil være totalt nederen at ankomme til stadion i den skodbil.

”Kan vi ikke bare tage bussen?” spørger jeg desperat. ”Den holder tæt på.”

”Nej, hvorfor dog det?” spørger Alfred. ”Vi har jo faktisk lidt travlt. Vi skal da ikke misse noget af kampen.”

Jeg sukker. Nej, det vil jeg da heller ikke. Så jeg rejser mig fra sengen og følger med min mor og Alfred. Bare vi ikke møder nogen, vi kender. Bare jeg ikke eksploderer i

tusinde stykker af skam, når vi står ud af min mors skramlekasse af en bil.

PINLIG ANKOMST

”**N**u må vi håbe, den kan starte,” siger min mor. Hun sidder et øjeblik med hænderne samlet foran sig i bøn, før hun drejer nøglen. Bilen lugter sødt af røgelsespinde, og der står en Buddha i forruden. Jeg stirrer ud i luften. Jeg vil ikke kigge på Alfred. Jeg ved da godt, at han allerede synes, min mor er mærkelig, og han har endda ikke set ret meget.

Bilen starter med et suk, og vi kører afsted. At køre i min mors bil er lidt ligesom at køre i radiobilerne i Tivoli. En hel masse bump og pludselige stop er en del af turen.

Og buler er der da også både foran og bagved. Det giver den sjæl, plejer hun at sige. Jeg synes nu bare, at det gør den endnu grimmere.

”Hvem spiller?” spørger min mor, mens vi nærmer os stadion.

”Det er BFC,” svarer jeg.

”Det er da et mærkeligt navn. Bæfse.”

”Det er en forkortelse, mor. B.F.C.” Jeg sukker.

”Er de gode?”

”Altså ...” starter jeg. Jeg orker faktisk ikke at snakke fodbold med min mor. Jeg tror ikke engang, hun kender reglerne eller ved, hvor mange spillere, der er på banen eller noget.

”De er sindssygt stærke lige nu,” siger Alfred. ”De vinder alle deres kampe. Men vi skal nok få ram på dem.”

”Det bliver ikke i dag,” siger min mor. ”I kommer desværre til at tabe. Stort.”

”Stop, mor,” siger jeg vredt. Min mor har det med at komme med forudsigelser. Det er jeg vant til, men hun skal bare ikke gøre det foran mine venner.

”Undskyld, skat. Jeg siger bare det, jeg føler.”

Jeg mærker en klump i maven. Jeg ved nemlig, at min mors forudsigelser rammer rigtigt ni ud af ti gange. Og det er vel også ret sandsynligt, at vi taber med så stærk en modstander, men jeg gider ikke høre det.

”Jeg tror altså hundrede procent på, at vi vinder,” siger Alfred med fast stemme, da vi kører ind på parkeringspladsen. Min mor skal lige til at sige noget, men hun kan nok godt mærke på mig, at hun skal holde sin mund.

”Der er han!” Alfred råber begejstret. Min onkel står tæt ved indgangen og spejder efter os iført sin sædvanlige habitjakke og Trandby-slips.

”Du kan bare sætte os af her,” siger jeg, men min mor reagerer ikke. Hun finder i stedet en parkeringsplads og er meget tæt på at snitte den sorte BMW, der holder i båsen ved siden af.

”Tak for turen,” siger Alfred og tager sikkerhedsselen af.

”Vi tager bare bussen hjem,” skynder jeg mig at sige. Min mor slukker motoren og vender sig mod mig.

”Jeg går med jer,” siger hun.

”Nej, hvorfor det?” Min stemme er meget skarp. Jeg

vil virkelig ikke have min mor med.

”Der er noget, jeg skal,” siger hun bare og åbner døren.

Alfred er allerede ude af bilen og på vej hen mod min onkel. Jeg sukker endnu en gang, før jeg står ud af bilen. Jeg kender min mor. Når der er noget, hun har sat sig for, er der intet at gøre. I modsætning til de fleste tolv-trettenårige drenge, jeg kender, har jeg ingen magt over min mor. Jeg kan hyle og skrike, men hun vil ikke røkke sig en meter.

”Hej Thor. Hej søs,” siger onkel overrasket, da han får øje på os. ”Sig mig, skal du også med i dag?”

Jeg kan ikke helt se på min onkel, hvad han tænker.

”Der er noget, der ikke stemmer,” siger hun bare. ”Jeg kan mærke de dårlige energier helt herude.”

”Ja, så må du jo hellere komme med,” griner min onkel. ”Vi har brug for al den gode energi, vi kan få. Kan du ikke lige lave lidt voodoo eller noget og sørge for, at vi vinder stort?”

Min mor svarer ikke. Hun ser meget bekymret ud. Jeg er også bekymret. Jeg er bekymret for resultatet, men mest af alt, er jeg bekymret for, at min mor gør både sig

selv og mig til grin og får ødelagt kampen med sin mærkelige opførsel.

OM FORFATTEREN

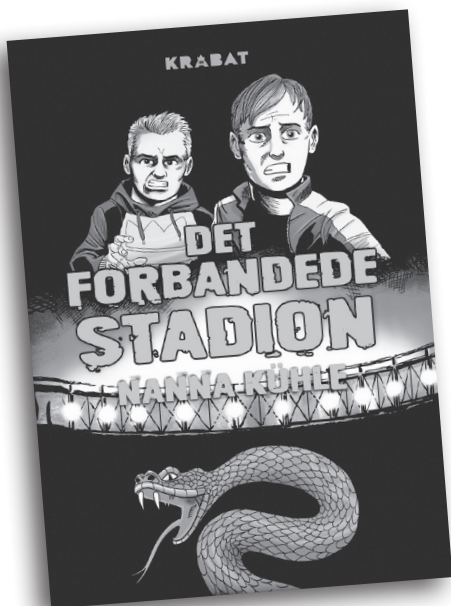
Nanna Kühle debuterede i 2018 og er forfatter til en lang række børne-og ungdomsbøger.

Det forbandende fodboldbold

er efterfølgeren til *Det forbandende stadion*, der udkom i 2021. Bogen kan dog læses selvstændigt.

Nanna er cand. mag i æstetik og kultur og bosat i Aarhus.

Har du læst første bind om Thor og Alfred?

”Det er fandeme forbandet det her stadion. Forbandet.” Ordene bliver sagt til en af Trandbys hjemmekampe, hvor Thor, onkel og vennen Alfred endnu engang må overvære deres yndlingsholds sviende nederlag. Og det er da egentlig sært, at holdet altid taber på hjemmebane. Men er Trandbys stadion ligefrem forbandet? Thor tror ikke helt på det.

Thor og Alfred sætter sig for alligevel at undersøge, hvad der er på færde. I deres jagt efter sandheden støder de på besværgelser, slangesymboler og en ondskab, de aldrig tidligere har mødt. Kan Thor og Alfred finde sandheden om det forbandede stadion? Og kan de finde en måde at ophæve forbandelsen på, så Trandby igen kan vinde på hjemmebane?

Det forbandede Stadion er en fortælling om mod og venskab, men også om slanger, forbandelser og så naturligvis fodbold.